

Húsvétvasárnap 2014.

Bevezetés

Tegnap este, Húsvétvigíliáján, hála Istennek számosan, buzgón és lelkesen ünnepeltük, hagyományainknak megfelelően Urunk Jézus Krisztus feltámadását. Mivel Húsvét hitünk legnagyobb ünnepe, ünneplése több napon át tart. A jó hívők közül, ma is szép számmal eljöttek, hogy örvendezve ünnepeljék e nagy titkot. Hogy valóban így ünnepelhesük, vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirié litánia

Jézus Krisztus, ki meghaltál értünk a keresztfán! Uram irgalmazz!

Jézus Krisztus, ki három nap a sírban feküdtél. Krisztus kegyelmezz!

Jézus Krisztus, aki harmadnapra feltámadtál a halálból. Uram irgalmazz!

Evangelium után

Húsvét vasárnapján Krisztus feltámadásának ünnepén, nem is tudom, hogy hányadszor már, de mint mindig, úgy most is egyre nagyobb szeretettel köszöntöm a kedves testvéreket.

Amint tudjuk a főtanács azért ítélte halálra Jézust, mert Isten Fiának mondotta magát. Egy vallásos zsidó számára elképzelhetetlen volt, hogy Isten, aki tiszta szellem, emberi testbe öltözködjék. Amikor pedig Jézus a keresztfán a halál karjaiba ha-

nyatlott, ez az ő szemükben mindenél nagyobb bizonyíték volt istensége ellen. Megdöbbenő volt Jézus tehetetlensége, hogy még az apostolok is meginogtak. Mikor a keresztről történő levétele után eltemették, vele együtt reményeiket is eltemették. Könnybe lábadt szemmel nézték a sír száját elzáró sziklát, amely felírat nélkül is ezt a fájdalmas szót juttatja eszükbe: VOLT.

A halál győzelme, Jézus kínos hallgatása nem tartott soká. Mikor virágvasárnap bevonult Jeruzsálembe, a lelkes nép. Messiásként köszöntötte. Ennek hallatára néhány farizeus megbotránkozott és azt követelte Jézustól, hogy tiltsa meg ezt a spontán megnyilatkozásukat. Ő azonban nem tette, hanem megjegyezte: Ha ezek hallgatnak, a kövek szólalnak meg. Ez a jövendölés húsvét hajnalán beteljesedett. Elnémultak ellenségei, elnémultak tanítványai, de megszólaltak a kövek. Nemcsak azok, amelyeket megrepesztett a hajnali földrengés. A leg-hangosabban az a szikla kiáltott, amely elzárta Jézus sírját. A szikla elmozdult, a sír szája megnyílt és világgá kiáltotta: Él az Isten Fia! Jézus Krisztus feltámadott!

Az is elgondolkodtató, hogy a századok folyamán, ma is sokan megpróbálták a világ, amelyben Isten sírja reszket.

Elkereszténytelenedő világunk megpróbálja újra és újra megölni Őt, megölni az Isten-hitet.

Szekularizált, elvallástalánosított világunkban olyan kultúra alakult ki körülöttünk, amelyből hiányzik Isten. Az emberek elveszítették Istent, mint értékrendjük alapját. Pe-

dig Isten léte nem pusztán elméleti kérdés, hanem kiemelkedően gyakorlati következményei vannak az egész emberi életre vonatkozóan. Ugyanis Isten létével kapcsolatban senki sem maradhat közömbös. Isten létére csak igen-t, vagy nem-et mondhatunk, s e válasz életünket meghatározó következményei elől nem térhetünk ki.

Valahogy így vagyunk mi is. Ugyanis senki sem képes teljesen elzárkózni Isten elől. Igaz, az ember csupán önmaga erejéből nem képes áthidalni azt a mélységet, amely közte és Isten között tátong, de ha elindul Isten megkeresésére, rá fog találni, mert Isten közelebb van hozzá, mint gondolná.

Isten mindenkinek, nemzetünknek is ad olyan jelet, amely segíti a feléje való elindulást.

Én hiszem, hogy talán ilyen egész nemzetünknek szóló jel volt e hónap első vasárnapja is.

Emlékezzünk az evangéliumban hallottakra. Péternek és Jánosnak is adott jelt az Úr. És elindultak Jézus üres sírja felé. Elindultak Jézust, a Feltámadottat keresni. igaz, Őt nem találták, de találtak feltámadását jelző jeleket, összehajtott lepleket. Ezek látása, elég volt nekik ahhoz, hogy higgyenek.

Isten mindnyájuknak ad Péter és János apostoloknak adott jelhez hasonló jelet, lehetőséget arra, hogy találkozzunk vele.

A mi világunk tele van Isten jelenlétének apró jeleivel. A teremtett világ szépsége: egy-egy virág, a növények, vagy éppen házastársunk szeretete, egy gyermek születése, a barátok. Mind-mind Isten jelenlétről,

szeretetéről tanúskodnak. De ezeket a jeleket keresnünk kell, és észre kell venni”. De valahogy úgy vagyunk ezekkel, ahogy József Attila írta: Az Isten itt állt a hátam mögött, s én megkerültem érte a világot.

Biztosan állíthatjuk, hogy a hit nagyon halovány fénye is elegendő Isten felismeréséhez és életünk átalakításához. Miként a pap-költő írta egyik versében:

Holdas éji réten
ballagok magam.
Ki magára gondol,
mindig maga van.

Csillagok a fűben:
jánosbogarak.
Ennyi fény elég,
hogy megtaláljalak.

Istenem.
Igaz, sokaknak ez a picinyke
eligazító fény is hiányzik!

Én hiszem, hogy belőlünk nem hiányzik ez az életünket eligazító fény, hanem ezt a húsvét méltó örvendező ünneplése csak tovább erősíti.

És ma már valamennyi jóérzésű honfitársunk tudja, hogy tisztességes eredményeket nem érhet el az, aki gyűlölködésre, hazugságra és rágalmozásra, Isten tagadására akarja építeni egy ország sorsát. Csak az, aki Istentől várja a segítséget, népe erkölcsi megújódását, újraéledését feltámadását, és állampolgárai földi és örök boldogulását.

Ámen